

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om kirkers brug, sognebåndsløsning m. m.

(Første behandling findes i tidenden sp. 1584, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 479).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Lysholt Hansen: Jeg vil gerne knytte et par bemærkninger til ændringsforslagene. Under første behandling blev der fra flere sider fremsat ønske om, at man nu lovfæstede, at også andre end præster kunne få lov til at tale ved de faste gudstjenester på linje med, hvad der har været lovhjemmel for ved gudstjenester, der lå uden for de sædvanlige.

Ændringsforslag nr. 1 tilvejebringer en sådan mulighed for andre end præster til at tale også ved de faste gudstjenester, dog under den forudsætning, at vedkommende præst selv prædiker over dagens tekst. Jeg havde gerne undværet dette forbehold, men ministeren har spurgt landets biskopper om deres syn på spørgsmålet, og efter de svar, biskopperne har afgivet, kunne ændringsforslag nr. 1 vist ikke få anden udformning.

Godt nok blev jeg noget forundret over at læse biskop Høgsbros argumentation for at fraråde en blankotilladelse til, at lægfolk kan overtage prædikenen ved de faste gudstjenester, nemlig at en medvirkende grund for præsten til at give en sådan tilladelse da kunne være, at han derved selv kunne blive fri for at forberede prædikenen. Jeg kvier mig ved at tro, at dette mageligheds-hensyn skulle kunne betyde noget for præsterne, men biskoppen over Lolland-Falsters stift, der vel kender sine præster bedre end jeg, har altså en anden opfattelse.

Med den foreslåede formulering af ændringsforslagene nr. 2 og 4 har udvalget ønsket at fastslå, at alle præster inden for kirkens grænser såvel som præster fra de andre nordiske lande uden biskoppens tilladelse skal kunne få overladt kirken til afholdelse af gudstjenester og til at holde disse gudstjenester på deres eget sprog. Ændringsforslagene er stillet for at skabe fuld klarhed på disse punkter.

Ændringsforslag nr. 3 er jeg meget tilfreds med, fordi det imødekommer det synspunkt, jeg gav udtryk for ved første behandling, at det ville være for stor en myndighed at give biskoppen, at han uden at spørge nogen anden skulle kunne dekretere distriktsdeling i sogne med under 10 000 indbyggere, når han på grund af særlige forhold måtte skønne det påkrævet. Det var min opfattelse, at biskoppen i sådanne tilfælde skulle have menighedsrådets tilslutning, før deling kunne finde sted; men jeg må indrømme, at den ordning, der gennemføres med ændringsforslag nr. 3, at det nemlig bliver kirkeministeren, der efter indstilling fra vedkommende biskop gennemfører delingen, vil være en bedre ordning.

Jeg er ked af, at jeg ikke i udvalget har kunnet finde samme lydørhed for det synspunkt, at enighed mellem præst og menighedsråd bør være tilstrækkeligt for at give tilladelse til afholdelse af kirkekoncerter, kirkespil o. lign. i kirkerne. Jeg mener stadig væk, at det burde være unødvendigt ved sådanne arrangementer at indhente biskoppens tilladelse. Jeg er nemlig enig i det hovedsynspunkt, der kommer til udtryk i en artikel, som vi har fået tilsendt, med titlen „Er kirken præstens eller sognets?“, skrevet af Helge Grell. Hovedsynspunktet i denne artikel i De danske Ungdomsforeningers Blad er, at det må være sådan — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„at kirken ikke er præstens, men sognefolkets, at det har ret til at bruge den til kirkelige formål, ganske som præsten har og under samme ansvar.“

Bemærkningerne i betænkningen om organisationers brug af kirkerne i særlige tilfælde er da også udtryk for den enighed, der er mellem udvalget og ministeren om, at organisationers ret til benyttelse af kirkerne til kirkelige formål ikke må kunne gøres illusorisk ved krav om en stor betaling her-